

som Hartkorns-, henholdsvis Bygningsafgiften til Staten af den paagældende Ejendom andrager. Men derved vilde man ogsaa ramme det, man kunde kalde den overskydende Formueværdi af disse Ejendomme, thi medens den almindelige Rytteejendom saavel paa Land som i By ikke vilde blive ramt af Formueafgiften, der som Regel langt fra vilde andrage saa stort Beløb som henholdsvis Hartkorns- eller Bygningsafgiften, vilde Skatten derimod ramme paa Landet saadanne Ejendomme med kostbare Hovedbygninger, Stalde, Haver, Parke etc., for hvilke Landbruget er det forholdsvis underordnede, og i Byerne de egentlige Lüksusejendomme eller saadanne Ejendomme, ved hvilke Værdien af Maskiner og andet Inventar spiller en særlig betydende Rolle ved Siden af selve Bygningsværdien. Vi have i Udvalget erklæret os villige til at stille Forslag i denne Retning, men har undladt dette, da Flertallet ikke mente for nærværende Tid at kunne give et saadant Forslag sin Tilslutning.

Et Mindretal (Dinesen, Scavenius) skal til Forsvar for sine Vædringsforslag fremføre følgende Bemærkninger:

Landstingets Fordring om, at der samtidig med Indførelsen af en Indkomstskat til Staten foretages saadanne Vædringer i de gældende kommunale Bestatningsregler, at det gøres muligt for Kommunerne at benytte Statsindkomstskatten som Grundlag for den kommunale Bestatning, at det tillades Kommunerne særlig at beskaffe Aktie- og lignende Selskaber, og at, hvor Formue- og Vejlighedsafgiften bevares, der skal den paalignes efter bestemte i Skattevedtægt fastsatte Regler, forekommer Mindretallet berettiget og i bedste Overensstemmelse med det kommunale Selvstyre. For fuldt ud at hævde dette sidste, har Mindretallet i Samstemning med Flertallet foreslaaet, at der gives Kommunalbestyrelserne Myndighed til at vende tilbage til Formue- og Vejlighedsafgiften — en Myndighed, som vi for øvrigt ikke tro vil blive brugt — og have vi endvidere foreslaaet, at

i § 8 Paalæget til Indenrigsministeren om at meddele en almindelig Vejledning for de i Paragraffen omhandlede Skattevedtægters Affattelse udgaar.

For at gøre det muligt ogsaa i Landskommunerne og i de mindre Købstadkommuner at benytte Statsindkomstskatten som Paaligningsgrundlag, har Mindretallet foreslaaet, at det i disse Kommuner's Skattevedtægt kan bestemmes, i hvor vid Udstrækning det i Lov om Statsindkomstskat fastsatte Fradrag i de lavere Indtægter skal komme til Anvendelse ved den kommunale Vigning. Det er nemlig indlysende, at paa Landet og i de mindre Købstæder kan det ikke undgaaes at beskaffe Indtægter under 500 henholdsvis 600 Kr. Endvidere har Mindretallet ment det rigtigt ikke helt at udelukke Vejlighedsmomentet ved Vigningen i Kommuner, der for øvrigt benytte Indkomstskatten som Vigningsgrundlag, og have til den Ende stillet Forslaget under Nr. 8, der giver Vigningskommissionen en vis begrænset Ret i saa Henseende. Endelig har Mindretallet foreslaaet for Tydeligheds Skyld udtrykkelig at fastsætte, at Vigningen i de Kommuner, der gaa over til en Vigning paa Grundlag af Statsindkomstskatten, ikke alene sker efter Reglerne om Indkomstskat, men tillige efter Reglerne om en Tillægsstat af Kapitalindkomster. Mindretallet antager, at dette er Lovforslagets Mening, og det tror i alt Fald, at det vil være rigtigt og retfærdigt.

Hvad Forslaget om en Statsindkomstskat m. v. angaar, da slutter Mindretallet sig til Landstingets Forslag om en Tillægsstat af Kapitalindkomster trædende i Stedet for Regeringens oprindelige Forslag, om en gennemgaaende Formueafgift. Mindretallet ser ikke rettere, end at man ved denne vil — indirekte i alt Fald — komme til at paalægge de faste Ejendomme en Dobbeltbeskatning, hvorfor det vil være vanskeligt at anføre nogen tilstrækkelig Grund. I Tider som disse, hvor alle ere enige om, saavidt ske kan, at lette Landbruget gennem Skattenedsættelser, synes det underligt og lidet konsekvent at